

FRITS JONGBOOM

Frits Jongboom (42) is predikant van de Kerk van de Nazarener in Zaanstad en ook van de 9 maanden oude dochtergemeente in Purmerend. Na afronding van de MTS zou hij eigenlijk de HTS gaan doen, maar hij kreeg een niet mis te verstane roeping om naar een Bijbelschool te gaan en om daarna het Evangelie te verkondigen. Maar waar je een Bijbelschool kon vinden wist hij aanvankelijk niet. Het werd Doorn en het onderwijs van Jacob Klein Haneveld. Wat gaf die man je veel mee!

Ik moest predikant worden

Ik ben geboren in Zwolle. Mijn ouders waren lid van de Baptistengemeente. Ik heb daar een heel goede tijd gehad, waar ik met vreugde op terugzie. Omdat ik technisch ingesteld ben lag het voor de hand dat ik naar de MTS ging. Verder studeren in die richting zou dan de HTS worden, maar de roeping om naar een Bijbelschool te gaan was zo duidelijk, daar kon ik gewoon niet onderuit. Ik wist alleen van de Reformatorische Bijbelschool in Zeist, daar had ik wel eens van gehoord. Totdat iemand me wees op de Evangelische Bijbelschool in Het Brandpunt te Doorn. Daar heb ik me aangemeld en het is meer dan een goede tijd geworden. Ik heb er mijn vrouw leren kennen, die daar ook studeerde. De hoofddocent was Jacob Klein Haneveld. Ik was direct onder de indruk van zijn systematische onderwijs. Ik hing aan zijn lippen. Hij liet je de grote verbanden in de Schrift zien. Werkelijk,

de Bijbel ging voor me open, zoals ik dat nooit eerder had meegemaakt. Het werd allemaal overzichtelijk en helder. Het viel me wel op dat de Bijbelschool onvoldoende aansluiting had met kerken en gemeenten. Dat was toen een van de oorzaken dat de meeste studenten geen predikant werden, maar gewoon aan een baan begonnen. Direct na de studietijd zijn we, in 1987, getrouwd en ook ik ging gewoon werken en wel bij de telecom-afdeling van de Spoorwegen. Nou dat was een behoorlijke cultuurschok. Zo van de Bijbelschool midden in de wereld. Dat was wel wennen.

We gingen in Zaandam wonen, waar we na wat zoeken terecht kwamen bij de Kerk van de Nazarener. – eigenlijk Koog aan de Zaan. In eerste instantie reden wij in onze zoektocht met een grote boog om de kerk heen. We vonden de naam wat vreemd en we

HET VERHAAL

dachten dat het een soort sekte was. Totdat we de folder van de Gemeente kregen met daarop een soort geloofsbelijdenis. Toen stond niets een bezoek meer in de weg. We genoten er van de prediking van dominee Jan van Otterlo. Ik werd gaandeweg steeds meer ingeschakeld en mocht allerlei taken op me nemen, onder andere voor de jongvolwassenen, waar we zelf ook toe behoorden.

Na twee jaar verhuisden we naar een nieuwbouwwoning in Purmerend, terwijl wij de kerk in Zaandam bleven bezoeken. Zeven jaar baden we voor de komst van een Bijbelgetrouwe, midden-evangelische gemeente in die plek in Noord-Holland waar veel mensen wonen en weinig evangelieverkondiging was. In die tijd kreeg ik een tweede ‘roeping’, onmiskenbaar duidelijk: ik moest predikant worden. Dat betekende dat ik aanvullende studies moest gaan doen, waar ik ook direct aan ben begonnen. Voor mijn werk moest ik verhuizen en we kwamen in Ermelo terecht. Bijna zeven jaar heb ik – vooral in de avonduren en de weekends – gestudeerd, naast mijn baan. Vanuit Ermelo kerkten we toen in Amersfoort, waar ook een KvdN is. Ik werd ingeschakeld om les te geven aan de ETS en ook om trainingen te geven aan kinderwerkers van Timothéus. Ik kon op een gegeven moment 32 uur per week gaan werken, waardoor ik meer ruimte kreeg om te gaan preken in het land. Ik houd ook van muziek en zong en speelde toen ook piano in een bandje.

Ná het vertrek van dominee Jan van Otterlo naar Haarlem ben ik als predikant in de KvdN in Zaandam gekomen, samen met mijn collega Ed van Hoof, aanvankelijk via een stageplaats, als deel van mijn opleiding binnen de KvdN. Twee jaar geleden werd de kerkzaal te klein voor het aantal bezoekers dat iedere zondag de diensten bijwoont. Gebeden en gezocht werd er naar een oplossing. Uiteindelijk viel de keus op een dependance in Purmerend, de plek waar al zo veel jaren voor gebeden werd. Nu zijn we negen maanden actief in Purmerend en houden we iedere zondag om 10:30 uur diensten in scholengemeenschap ‘Bladergroen’. De oorspronkelijke groep heeft zich ondertussen verdubbeld en met gemiddeld 100 bezoekers is de aula goed gevuld. We besteden veel aandacht aan evangelisatie en zijn een naar buiten gerichte gemeente. Iedere zondag zien wij ook weer nieuwe mensen de dienst bezoeken en keuzes maken die van invloed zijn op de rest van hun leven. Fantastisch om te zien hoe God met mensen aan het werk is en dat na zoveel jaren ons gebed voor Purmerend verhoord is.

De Wesleyaanse opwekking die Engeland in de achttiende eeuw redde van de revolutie, bewees opnieuw dat God bij machte is om de zonden van de mensen te vergeven en om hun harten te reinigen van zelfzucht, de wortel van alle kwaad. De nadruk viel bij John Wesley (1703-1791) op de oorzaak van de zonden. Hij leerde dat God in zijn omzien naar een verloren mensheid de grondoorzaak wil wegnemen door het geloof in Jezus Christus en, in plaats van de ingewortelde zelfzucht, zuivere liefde in het hart wil uitstorten door de Heilige Geest. De Wesleyaanse geloofstraditie, als een evangelische variant binnen het protestantisme, is een blijde, optimistische in de ervaring van de christelijke navolging verkregen leer.

Wat er ook in onze moderne tijd verandert, de behoefte van de mens naar bevrijding en vernieuwing enerzijds en de genade anderzijds, zijn tot op vandaag onveranderlijke grootheden. De Kerk van de Nazarener staat met haar boodschap, haar helende verlossingsleer, midden in deze tijd. Het theologisch denken heeft voor velen een nieuwe dimensie gekregen, die als een bevrijdende ontdekking wordt ervaren.

De Kerk van de Nazarener is een gemeenschap van christenen die geloven dat het evangelie aan allen verkondigd moet worden en dat de gelovigen vervuld mogen worden met de Heilige Geest, opdat de vrucht van de Geest van liefde, kracht en vrede de mens brengt tot een heilig en volkomen bestaan. De kerk heeft haar specifieke roeping, doch zij voelt zich één met allen die de naam van dezelfde Heer aanroepen.

De Kerk van de Nazarener heeft dezelfde wortels als de Pinksterbeweging, maar onderscheidt zich van hen als het gaat om het werk van de Heilige Geest. In de Pinksterbeweging werd vooral de nadruk gelegd op de uiterlijke tekenen van de vervulling met de Heilige Geest, terwijl in de ontstane KvdN de nadruk kwam te liggen op de innerlijke dingen, zoals de vrucht van de Geest. Maar de gaven van de Geest, de charismata, hebben steeds ook een plaats in onze kerk. Je zou dus kunnen zeggen dat we een charismatische stroming zijn binnen het geheel van de christelijke kerk. Het werk van de Geest moet steeds opnieuw worden geactiveerd in het leven van christenen. Het is het als met een skippybal. Door onvoorzichtig gebruik kan die bal leeglopen en moet dan opnieuw worden gevuld. Door zonden kan de >

Geest in ons worden gedooft en moeten dingen veranderd worden, zonden beleden worden zodat er nieuwe ruimte komt voor vervulling met de Geest. Het is wel interessant te weten dat wij een dubbele dooppraktijk hebben. Er zijn mensen die het belangrijk vinden dat hun kind wordt gedooft, als baby, maar we kennen ook de doop op belijdenis van de dopeling zelf, dus de volwassendoop. We dragen ook kinderen op. Mensen moeten zelf keuzes maken. E.e.a. heeft zijn wortels in het ontstaan van de Kerk van de Nazarener als samenvoeging van een aantal heiligingskerken. Zij kenden allemaal een verschillende dooppraktijk, waar flink over gediscussieerd werd, totdat uiteindelijk iemand opstond en zei: 'Buiten wacht een wereld die Jezus nodig heeft!' Onze belijdenis is helder als het gaat om de boodschap van de verlossing van de zondaar. "De rechtvaardiging van de goddeloze", zoals dat ook wel wordt genoemd. Daarin zijn we duidelijk en rechtlijnig. Maar daarnaast is er veel ruimte voor de diversiteit van de geloofsbeleving binnen onze kerk. Dat is heel aangenaam en voorkomt dat we elkaar de maat gaan nemen op uiterlijkheden en vormen. Het christelijk geloof is vooral een blij geloof. In de Bijbelse opsomming van de vrucht van de Geest wordt, na de liefde, de blijdschap genoemd als belangrijkste kenmerk.

Daarom vind ik ook de ruimte om boeken te schrijven als *Dagelijkse humor en boodschappen* en het vervolg erop dat in september verschijnt: *Nog meer humor en boodschappen*, uitgegeven bij Merweboek. Twee dagboeken over onze belevenissen als predikantengezin vol geestige en geestelijke boodschappen. Binnenkort komt ook een spannend tienerboek uit bij Callenbach, *Het Keldergeheim*. Jongeren in de kerk hebben mijn hele hart. Als zij de blijdschap van het geloof verstaan en eruit leren leven is er veel gewonnen.

FEIKE TER VELDE

Wilt u meer weten over Ds Frits Jongboom surf dan ook eens naar www.jongboom.nl

VAKANTIE

Ook een dominee heeft af en toe behoefte om er eens helemaal uit te zijn.

Hoewel, er zijn ook mensen die menen dat een dominee, net als de huisarts, iemand is die altijd bereikbaar dient te zijn.

Zo iemand die was, die is en die zal zijn. Zo iemand waarbij je je niet kunt voorstellen dat er ooit een tijd is geweest dat hij er niet was.

Anderen menen weer dat de dominee geen vakantie nodig heeft, omdat hij als geen ander in staat wordt geacht de ultieme rust in God te hebben gevonden en hij slechts zondags werkt. En in ons geval, met twee predikanten, enkel en alleen nog om de week ook.

Gelukkig zijn er ook die iets realistischer tegen de bediening van predikant-zijn aankijken. Zo wist een ouderling ons laatst te bemoedigen met de uitspraak dat ook alle Godsmannen in de bijbel regelmatig op reis gingen. En sommigen daarvan bleven heel wat langer weg dan de twee weekjes die wij doorgaans uithuizig zijn.

DS. FRITS JONGBOOM

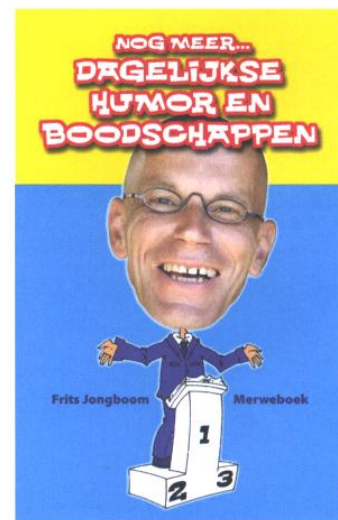
Frits Jongboom (1963) studeerde aan de Evangelische Bijbelschool midden jaren tachtig.

Na een aanvullende studie theologie is hij sinds 2002 predikant in de Kerk van de Nazarener te Koog aan de Zaan.

Voorjaar 2004 verscheen zijn eerste boek 'Dagelijkse humor en boodschappen'. Een dagboek vol geestig en geestelijke belevenissen uit een predikantengezin. Spoedig volgden meerdere uitgaven van o.a. Opa Knoest en Max&Maya.

D.V. september van dit jaar verschijnt er een spannend tienerboek 'Het keldergeheim' bij uitgever Callenbach.

Ook verschijnt dan het langverwachte vervolg op het eerste dagboek met de titel 'Nog meer dagelijkse humor en boodschappen'.

FRITS JONGBOOM

Ontmoeting op het tempelplein

Een oude vrouw komt naast mij staan. Haar stem klinkt verrassend jong voor haar leeftijd. “Kent u Simeon?” Ik knik. “Een beetje. Of eigenlijk heb ik hem net leren kennen. We waren samen onderweg om de Messias te vinden.” De vrouw legt haar hand op mijn arm. “Hij heeft de Messias gevonden. Ik heet Hanna en was erbij toen hij het kind in zijn armen nam. Simeon zag zijn allergrootste wens in vervulling gaan.” Ik kijk de vrouw aan. “U heeft de Messias ook gezien?” “Ja, dat heb ik zeker. Het zal een klein half uurtje geleden geweest zijn. Het was zo mooi! Zo onbeschrijfelijk mooi!” Terwijl ze het zegt, zie ik de tranen over haar gerimpelde wangen lopen. Ik haal een zakdoek tevoorschijn, die ze dankbaar aanpakt. “Mijn leven is niet over rozen gegaan. Ik trouwde al jong met...” Ik onderbreek de vrouw gehaast: “Het spijt mij. Uw verhaal zal hoogstwaarschijnlijk erg interessant zijn, maar ik heb nu geen tijd om te luisteren. Vertelt u mij alstublieft waar ik de Messias kan vinden!” De vrouw kijkt mij vriendelijk en doordringend aan. Haar ogen stralen een bepaalde rust en vrede uit die ik niet kan thuisbrengen.

“U hebt wel tijd, maar u neemt de tijd niet! Luistert u alstublieft.

Ik was jong en nog rimpelloos toen ik trouwde met een knappe scheepsbouwer. Hij was de man van mijn dromen. Ik bewonderde hem al een hele tijd. Groot was mijn opluchting toen ik juist aan hem werd uitgehuwelijkt. Zeven schapen heeft hij mijn vader betaald als bruidsschat. In die tijd was dat een hele uitgave. Mijn ouders hadden het niet breed. De Romeinen hadden net ons land bezet.

Ondanks het feit dat we de eindjes aan elkaar moesten knopen, waren mijn man en ik zielsgelukkig met elkaar. Alleen onze diepste wens werd niet vervuld. Er kwamen geen kinderen. Heel wat nachten heb ik erom gehuild. Stilletjes, zodat ik mijn man niet wakker maakte. Hij hoefde er niets van te merken. Hij verwerkte het op zijn eigen manier. Door hard te werken en geld te verdienen. Erover praten deden we nooit. Ik wilde dat wel, maar hij kon dat gewoon niet. Hij wuifde het weg en zei dat ik hem meer waard was dan tien kinderen. Toch zag ik iedere maand opnieuw de teleurstelling in zijn ogen.

We hadden het goed samen, tot die ene regenachtige dag in de maand Nisan. Het was een paar dagen voor Pesach. Ik weet het nog goed. Herinner mij nog elk detail van die dag. Ik had alle ingrediënten in huis voor de feestelijke maaltijd. Twee mannen stonden plotseling in de deuropening. Of ik even rustig wilde gaan zitten. Ze hadden een belangrijke boodschap. De schok was enorm. Mijn hele leven viel in duigen. Mijn man had een bedrijfsongeluk gehad. Hij kwam onder een boomstam terecht en was op slag dood.

De week erna verliep in een roes, gevolgd door een diep gat.

Dieper dan ik ooit had kunnen bedenken. Nachtenlang lag ik te draaien in mijn bed op zoek naar dat lichaam dat er niet meer was. Ik stelde mij voor hoe het ongeluk gebeurd moest zijn. Had het voorkomen kunnen worden? Had ik hem niet naar zijn werk moeten laten gaan die dag? We hadden 's ochtends nog met elkaar gekibbeld over het één of ander. Of eigenlijk: ik had gekibbeld en hij had gezwegen, zoals hij altijd deed als het lastig werd. Nu was hij er niet meer na zeven jaar huwelijk. Ik moest verder leven zonder hem. Ieder stelletje dat ik zag lopen herinnerde mij aan mijn eigen gemis.

Ik wilde schreeuwen. ‘Wees zuinig op elkaar. Houd van elkaar en geniet van elkaar. Het leven is maar zo kort’, maar ik zweeg. Ik heb heel wat geworsteld met God. De ‘waarom-vraag’ bleef maar door mijn hoofd malen. God had toch in kunnen grijpen? Hij had mijn man toch kunnen beschermen? Daar bad ik immers iedere ochtend voor!

Uiteindelijk ben ik naar de tempel gegaan. Al tientallen jaren zit ik hier iedere dag in een lange ontdekkingsstocht naar Gods genade. Aan al dat zoeken is vandaag een einde gekomen. Ik heb de Messias gezien. Mijn ogen hebben Gods oneindige liefde ontdekt. Een liefde die verder reikt dan dit leven. Mijn ogen hebben een glimp van de toekomst gezien waarin God alle tranen van de ogen zal wassen op een plek waar geen rouw en verdriet meer zal zijn.”

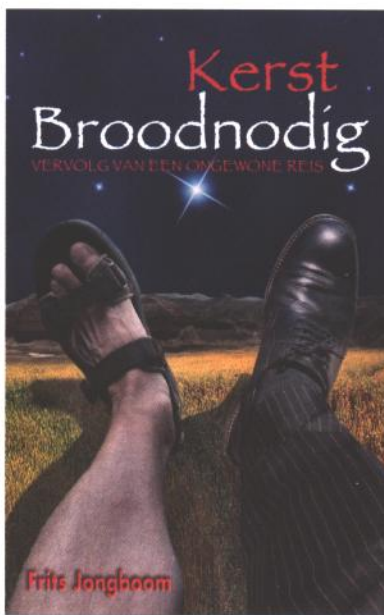
Ik kijk de vrouw aan. Mijn weerstand tegen het verhaal heeft plaats gemaakt voor bewondering en waardering. Deze vrouw heeft veel te vertellen. “Kom, ik zal u niet langer ophouden. Bedankt voor het luisteren. Oudere mensen hebben veel te vertellen, vergeet dat niet!

Uw haast is trouwens overbodig geweest. Jozef en Maria zijn, nadat ik ze gesproken had, terug naar Bethlehem gegaan. Neemt u rustig de tijd om hen achterna te reizen. Zij die geloven haasten zich niet. Hier, neem een trosje druiven van mij aan voor onderweg.”

Uit: Kerst Broodnodig

Kerst Broodnodig is het tweede deel in de Broodnodig-serie. In dit nieuwe deel maakt de dominee een ‘droomreis’ van 2000 jaar en wordt hij wakker in het kerstverhaal. Hij stapt de geschiedenis binnen van mensen die, bewust of onbewust, op zoek zijn naar de zin van hun leven en geestelijk worden wakker geschud. Het resulteert in een verrassende, ontroerende en humoristische kennismaking met het kerstevangelie.

Dominee Frits Jongboom is predikant in de Kerk van de Nazarener in Purmerend. Van zijn hand verscheen o.a. Broodnodig en Kerst Broodnodig (uitgever Merweboek). Meer info is te vinden op: www.jongboom.nl

Nog veel te vertellen

Fragment uit Broodnodig.

Een predikant valt flauw achter de preekstoel en belandt in de tijd van Jezus

“Ik ben het brood des levens wie tot mij komt zal nooit meer honger hebben.” De woorden van Jezus over het brood, bezorgen mij een rammelende maag. Voorzichtig haal ik een soort platte koek uit mijn tas en laat hem als tussendoortje naar binnen glijden. Onder het kauwen wordt mijn aandacht getrokken door de groep mannen naast Jezus. Ze schuiven zenuwachtig heen en weer en wijzen elkaar op de ondergaande zon. Na veel discussie vallen twee van hen Jezus in de rede.

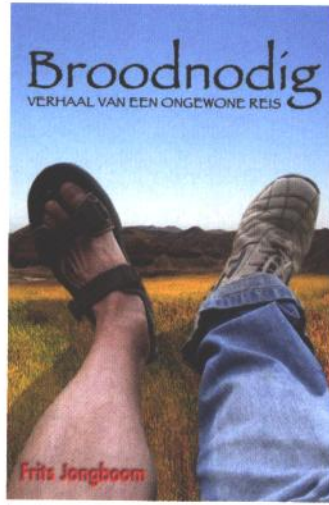
“Pardon meester, het is mooi geweest voor vandaag. U heeft verteld waar het op staat, het wordt tijd om op te breken. De mensen moeten naar huis. Geestelijk voedsel stilt geen honger in de maag. Nu zijn de winkels nog open. En trouwens, wij lusten zelf ook wel wat.” Jezus kijkt de sprekers verbaasd aan: “Geven jullie hen maar te eten.” De mannen heffen demonstratief de handen naar de hemel.

“Waarvan dan? Onze voorraden zijn op. Judas vindt het verspilling van geld om veel voedsel tegelijk in te kopen. Hij wacht liever de aanbiedingen af.”

Jezus glimlacht. “Vraag maar aan de mensen hier of ze iets willen delen van wat ze hebben meegenomen.”

Met tegenzin richten de mannen zich naar de omstanders voor hen. “Wie van jullie heeft er iets te eten bij zich?” Het is muisstil geworden. Ik zie een aantal mensen handen angstvallig hun tas dichthouden. Zelf verkeer ik in twijfel, wat hebben zoveel mensen nu aan mijn vier broodjes? Als ik ze weggeef zit ik straks zelf met een hongerige maag. De mensen die niets te eten hebben, hadden zich gewoon beter moeten voorbereiden op de lange dag. Ik ga mijn schamele vier broodjes daar toch niet voor opofferen? Dat kan Jezus toch niet van mij vragen?

Dan, vanuit het niets, klinkt er een jon-

gensstem: “Ik heb vijf broden en twee visjes!”

“Wat een sukkel,” hoor ik mijn buurman met volle mond fluisteren.

Dankbaar neemt Jezus het voedsel in ontvangst. “Wie niet wordt als de kinderen zal het koninkrijk nooit beerven.”

Op Jezus’ aanwijzingen splitsen de mensen zich in groepen van vijftig. Er hangt een bepaalde spanning in de lucht, alsof er iets wonderlijks staat te gebeuren wat later door moderne theologen in twijfel zal worden getrokken. Jezus heft zijn handen op naar de hemel en spreekt de zegen uit. Het zijn dezelfde handen die een moment later de broden breken. Eerst in twee, dan in drie, dan in vier, dan in vijf... eindigend in meer dan duizend stukken zonder dat de broden kleiner worden. De vissen worden op dezelfde manier vermenigvuldigd. Vol ontzag laat ik het op mij inwerken.

De discipelen zorgen ervoor dat het voedsel rondgaat. Iedereen pakt wat hij nodig heeft. Ik laat de mand aan mij voorbijgaan. Het voedsel in mijn eigen tas heeft mij buikpijn bezorgd. Wanneer uiteindelijk al de overgebleven broden worden opgehaald zijn er twaalf manden nodig om ze te verzamelen. Ik kijk er met gemengde gevoelens naar. Ik kan mij niet voorstellen dat Jezus iets te enthousiast is geweest in het vermenigvuldigen. Waarschijnlijk zijn

er teveel mensen geweest die, net als ik, de broden aan zich voorbij moesten laten gaan omdat ze vol zaten van hun eigen ‘niet willen delen’ voedsel.

Na afloop van de maaltijd spreekt Jezus mij aan. “Je vroeg je zeker af waarom mijn koninkrijk zo lang op zich laat wachten?” Ik knik instemmend. Jezus verrast mij iedere keer weer met de dingen die hij van mij weet. “Wat denk je dat er zal gebeuren als ik terugkom om dat rijk te stichten?”

“Dan breekt er vrede aan en worden alle mensen gelukkig.”

“Alle mensen?”

“Nou ja, bijna alle mensen.”

“Hoe zit het dan met de mensen die niet in mij geloven?”

“Tja, daar loopt het iets minder mee af.”

“Je bedoelt dat ze dan verloren zijn.”

“Ja zoiets, hoewel ik wel altijd mijn twijfels heb of u dat echt toelaat. Dat branden in de hel en zo.”

“Wie niet vóór mij kiest, kiest tegen mij. Wie nú niet bij mij wil zijn, zal dat straks in mijn koninkrijk ook niet zijn. Ik wacht met het stichten van mijn rijk zodat jullie nog tijd hebben om je vrienden te vertellen over Mij en mijn Vader. Om ze Gods oneindige liefde aan te bieden. Benut je tijd goed.

Het koninkrijk komt sneller en onverwacht dan je denkt, maar het laat eindeloos lang op zich wachten als je er passief naar uitkijkt.”

Ik zwijg. Er valt nog veel te vertellen in mijn tijd.

FRITS JONGBOOM

Ds. Frits Jongboom is predikant in de Kerk van de Nazarener in Purmerend. Naast het predikantschap houdt hij zich bezig met het schrijven van verhalen. Van zijn hand verscheen o.a. Broodnodig en Dagelijkse humor & boodschappen uitgever Merweboek. Verder is hij de auteur van diverse kinder- en tienerboeken. Meer info is te vinden op: www.jongboom.nl

DS. FRITS JONGEBOOM

Drumles

Vanavond met onze zoon Wim mee naar drumles geweest. Prachtig gezicht zo'n knul achter de trommels. Vol enthousiasme bewerkt hij de vellen met zijn stokken. Af en toe slaat hij mis en laat hij ontmoedigd zijn schouders zakken: "Ik leer het nooit!"

Ik zie mijzelf weer zitten als achtjarig jongetje achter dat verschrikkelijke orgel. Vol enthousiasme was ik begonnen. Ik had natuurlijk ook liever drum leren spelen, maar alleen het woord drumstel vervulde mijn ouders al met afgrijzen. Het stond gelijk aan: ruzie met de burens, lang vet haar, verkeerde vrienden en overmatig alcoholgebruik.

Het werd dus een orgel. Dat was het enige instrument dat bij ons de kerkzaal binnen mocht komen, dus ook voor een kerkelijke carrière was het een uitstekende keuze. Het eerste lesjaar ging vrij moeizaam, het tweede jaar nog moeizamer, het derde jaar ging ronduit beroerd en na het vierde jaar ben ik gestopt. Het, door mijn ouders zo geprezen en bij iedere visite gedwongen tentoongestelde talent ("Fritsje zal nu even een stukje orgel voor jullie spelen."), bleek de muziekleraar tot wanhoop te drijven. Ik hoor het hem nog zeggen op de jaarlijkse evaluaties: "Je hebt er ook dit jaar weer niets bijgeleerd" en zich naar mijn ouders wendend: "Hij gooit er met de pet naar."

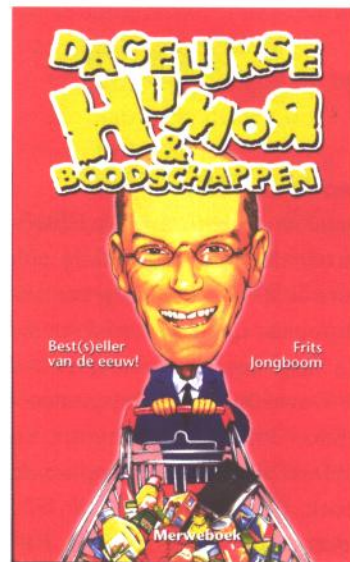
Na twee jaar muzikloos te hebben doorgebracht, kreeg ik van iemand een gitaar in de handen gedrukt. Wow!! Wat een instrument!! Het is niet voor niets dat de Bijbel zich positief uitlaat over snaarinstrumenten. Met een gitaar kon je over een podium lopen (als je dat probeert met een orgel, zit je de rest van je leven met een hernia). Met een gitaar oogstte je bewonderende blikken van meisjes, hetgeen niet geheel onbelangrijk is voor een onzekere jongen van veertien.

De daarop volgende zomer heb ik vakantiewerkend doorgebracht, met als resultaat een elektrische gitaar! Mijn muzikale carrière zou nu pas echt gaan beginnen. Nog een jaar later sloeg het noodlot toe. Onze kerk opende een nevenfiliaal en één van de ouderlingen was op de ingenieuze gedachte gekomen dat die zoon van Jongboom ooit eens orgellessen had gehad. Voordat ik het wist zat ik zondagsmiddags achter een piepklein orgeltje met twee vingers de samenzang te

volgen. Van begeleiden was geen sprake, ik was al blij als ik de gemeente bij kon houden en gelijk met hen eindigde.

"Papa! Papa!" Ruw werd ik uit mijn mijmeringen opgeschrikt. "Papa, wakker worden we moeten naar huis!" Verdwaasd keek ik de ruimte in. Een drumstel, Wim en zijn leraar, stonden mij aan te gapen. Ik denk dat ik tot één van de weinige mensen behoor die in staat zijn om in slaap te vallen bij de klanken van een drumstel.

Plotseling komt er een angstvallige gedachte bij mij op. Stel dat Jezus binnenkort terugkomt... Nee, vast niet... Hoewel, je weet maar nooit. Mag ik u als lezer een gunst vragen? Als u mij slapend aantreft terwijl u een bazuin hoort schallen, maakt u mij dan even wakker, je weet tenslotte maar nooit (1 Tess. 4:16-17).

Ds. Frits Jongboom is predikant in de Kerk van de Nazarener in Purmerend. Naast het predikantschap houdt hij zich bezig met het schrijven van verhalen. Van zijn hand verscheen o.a. Broodnodig en Dagelijkse humor & boodschappen uitgever Merweboek. Verder is hij de auteur van diverse kinder- en tienerboeken. Meer info is te vinden op: www.jongboom.nl